

ԱՌ ՈԳԻՆ

Պահ մ'այլ ժպտե՛ ինձ՝ ով գըլթած՝
Ո՛վ մշտակոյս. — յայսպի մրրիկ
Շող մ'այլ կաթէ՛ թերևս յետին
Ի՛ այնու թերևս յաւէտ գողտրիկ՝
Ժըպիտ մի ևս. — հատիկ հատիկ
Երկնիցըս մէջ մարած աստեղց
Թողած ունայնն՝ ուր դանդաշեմ՝
Լցուի ժպտով քո լուսայեղց՝
Ջանոյշ կամ խրոխտ երգս, որ հծծես
Ականջս ի վար՝ փորձեմ ՚ի զուր
Երկնել. — փշրած քնարիս գերբուկք
Ջայնս ՚ի հառաչ յեղուն տըխուր՝
Մանիշակաց թարմ մարմանդէն
Այսպէս թաշի սիւգ հոտեան.
Բայց երբ կ'անցնի նոճեաց ՚ի շարս
Երգք իւր անհուն ողբոց դառնան,
Իտէալն է որ կ'անհետի
Թերաղ աշխարհս՝ հրապուրիչ շող
Յաւիտենից գեղեցկութեան,
Յորչափ կըքի ճակատս ՚ի հող
Իտէալն՝ աստղը բեռոյ
Բանհունութիւնս առաջնորդող,
Որ հոգեզմայլ գաղտնեաց տեսիւամբ
Կ'որբէ զմեր հոգս և օրտադող՝
Ծաղկունք զոր ձեռն քո ցանէ՝
Հալին գերգ ձեան թերթք ՚ի վայրէջ.
Գորովով աչքդ յիս կը յառի,
Ի՛ արցունք մը կայ իմ՝ աչաց մէջ,
Ո՛ւր հուրեաց հողքն են վարդադոյն
Որ լոյսիկներն ՚ի ծուփ՝ թռչին
Մէկ արևէ ՚ի միւս՝ մագերն
Իբրև նըշոյլ սփռած ետին,
Ծաւի աչերն այն ոյց ակնարկ
Հրեշտակի երգ մ'էր հոգեատած,
Միակ բարիքն յերկրի տայր ինձ՝
Մոռացութիւն և քիչ մ'երազս...
Ո՛ւր այն գիշերք յոր գէմ առ գէմ

Ես՝ խրցէս, դու՝ աստղիդ մէջէն
 Խօսէինք, և՛ ինձ լրսել տայիր
 Յնորիչ վանգիւնս աստեղց երգէն,
 Ես՝ արբեցեալ անբաւութեամբ՝
 Պահ մի յաղթող ժամանակին՝
 Ըզհողաթեւս փորձել 'ի թռիչ
 Կ'ըզգայ 'ի բանտ իւր գիմ հոգին,
 Եւ այժմ աստուածն ինձմէ կ'երթայ
 Թողլով յիս վիհ մը ցուրտ և ունայն,
 Եւ կը դողամ ինչպէս որբիկն
 Լըքեալ ճամբուն մէջ գիշերայն,
 Երբ փարատին ամէն ջընորք՝
 Ինչ կը մընայ կեանքէն՝ աւաղ.
 Ծաղիկ մ'անբոյր և աներանգ
 Կրծու հողմոց մատնեալ 'ի խաղ,
 Թռչնիկ՝ թեւէն վիրաւորուած
 Որ բարախէ դեռ մարգին վրայ,
 Տեսնէ զկապոյտ գլխուն վերեւ,
 Թռչել ճգնի զուր, և ճրւայ:
 Եւ սակայն այս ճակատագիրն
 Է՝ ով անբիժ՝ ով երկնային.
 Համբոյր մի ես. — այնան հուսկ վարդ
 Ձոր թղթատէ պիտի հիւսսին:
 Ճակատագիրն է որ ձրձէ
 Թերթ թերթ կենաց հնացեալ մատենան,
 Ինչպէս մանկիկ ծըւէն ծըւէն
 Նետէ զթղթիկսըն ցիր և ցան,
 Բայց տրտնջալ. տրտմիլ. — ինչո՞ւ:
 Արե՛ք ըզջողս, դարուն՝ ըզվարդս,
 Ծով՝ պայիս իւր, մարդ՝ զանուրջս իւր
 Կորսնցընել պէտք են անդարձ:
 Եւ ո՞ գիտէ թէ իրականն,
 Թէ նիւթ անխոնջ պեղեալ 'ի խոր,
 Ձըյանգիր ուր ուրեմն և այն
 Ի նոյն աշխարհըս լուսաւոր:
 Խոյս տան ծնգեալ ճակատէն 'ի բաց
 Երազոց հոյլք ծիծաղասէր.
 Ինչ փոյթ. դեռ սիրտն ունի դիւր ինչ
 Թէ արտասուաց շիթ մ'ունի դեռ:
 Թ'և թողուս իսկ՝ ո՞ մշտակոյս՝
 Այս սիրտս՝ ան միշտ քեզմով է լի,

ինչպէս անօթն անոյշ խնկոց
Պահէ զհին բոյր՝ մինչև փշրիւն :

Թ. ԹԵՐԶԵԱՆ

ԳԱՐՈՒՆ

ՎԵՐԱԴԱՐՁ

Քոյր իմ, ահա զարդարուն
Նորոգ եկաւ մեզ գարուն,
Սրտիդ՝ հոգւոյդ պէս կուսան
Ահա ծաղկունք այլ բուսան .
Հասաւ առ մեզ զով զեփիւռ
Խնկոց բուրմամբ քաղցրասփիւռ .
Հասիւր և դուն վարդերեւ ,
Ո՛ւր ես, մէջ քոյր իմ, ո՛ւր ես :

Դու խոստացար մեզ զարնան
Դառնալ երբ հաւք կը դառնան .
Դարձան թռչնիկք ի բունիկ ,
Մենք քեզմէ լուր մի չունինք .
Ըզքեզ մօտիկ և հեռու
Հարցինք ամէն հովերու,
Ամէն զեփիւռք և հոսանք
Ըսին . « Ձեր քոյր չը տեսանք » :

Դարձեալ ըզքեզ անձկագին՝
Հարցինք նորեկ սոխակին ,
Եւ խնդից երգն ի բերան
Առ մեզ հասնող ծիծեռան ,
Բայց , « Չը տեսանք ձեր Պայծառ » ,
Կ'ըսեն սոխակն ու ծիծառ ,
« Ի՞նչ անցանք , դաշտ ու բլուր ,
Իրմէ բընաւ չունինք լուր » :

Հարցինք ծաղկանցն այն չըքեղ ,
« Ո՛ւր է ձեր քոյրն աչագեղ » ,
Այլ վահ , գոհարք դըրախտին